Devotio ad s. Aloysium
Gonzaga S. J. Scholar.
eiusd. Societ. in toto orbe
et studiosae iuventutis
patronum

reimpressa Posnaniae
typis S. J. 1739.

DEVOTIO

Ad

S. ALOYSIUM GONZAGA

Societatis JESU.

Scholarum ejusdem Soc: in toto orbe & Studiosæ Juventutis

PATRONUM

à BENEDICTO XIII.

Pontifice Maximo

Declaratum

Ad promovendum Cultum ejusdem Sancti

REIMPRESSA.

POSNANIÆ
Typîs Clari Collegii Societatis JESU
Annô Domini 1739.

LAUDETUR

†

I H S

CHRISTUS

Vita S. ALOYSII GONZAGÆ.

IS Patre Imperij Principe & Castilionis Marchione natus, septimum ætatis annum, suæ ad DEUM conversionis tempus appellabat, eâ constantiâ, nunc jam feliciter inchoatæ, ut deinceps, (prout quatuor fide digni ejus Confessarij affirmârunt) nunquam se à DEO per mortale peccatum averteret. Novennis adhuc, Florentiæ ante Imaginem Virginis ab Angelo salutatæ, perpetuô Virginitatis votô se obstrinxit, tam perfectè semper observatô, ut illud testari potuerit Sacra Romana Rota. *Aloysius nunquam stimulum carnis passus est,*

ſus eſt, nec cogitationem ullam impuram i mente habuit.

Temperantia planè fuit admirabilis. Nam præter alia extraordinaria jejunia singulis hebdomadis, feriâ ſextâ, & Sabbathô, ac etiam ſæpè feriâ quartâ, ſol pane & aqua contentus vivebat. Te imprimis per hebdomadam: ac deinde in ultimis in ſeculo annis, die quolibet ſemel: poſtremo ter de die, ſeu flagellis, ſeu loris, ſeu ferreâ catenulâ, ſe ipſum cædendo cruentabat. Sæpè aſſe rem ſibi dormienti ſupponebat. Sæpè loco cilicii acutîs calcaribûs tenerum corpus ſtringebat.

De ſtudio orandi quid dicam? Mane quolibet, ultra prolixas vocales orationes, rerum ſacrarum meditationi unam horam dabat; veſperi autem quandoque duas. Nec his contentus, nocte mediâ aliîs quieſcentibûs, è lecto ſurgebat, & ſolo induſio etiam inter hyemis rigores tectus, ac præ frigore tremens, per aliquot horas, genibûs fle

xis me

meditationi vacabat: ut quandoque præ corporis debilitate, in terram prolapsus jacensque orationem finiret. Ab hac porro consvetudine orandi, non destitit Aloysius, etiam in aula Regis Hispaniarum bienniô degens, ubi in abditos recessus fugiendo, quinque horas cælestium rerum contemplationi impendebat. Modum ac frequentiam Sacræ Communionis à Sancto Carolo Borromæo edoctus, ea teneritudine animi, diebûs festîs usurpabat, ut in lacrymas uberrimas sæpè solveretur, à quibus etiam, diebûs profestîs sacrum audiens, post elevatam Sacram Hostiam, sibi temperare non poterat. Hac verò pietate insignem illum promeruit DEI Matris favorem, cum de statu vitæ deliberans, die Assumptionis DEI-paræ sacra peracta ad hanc intentionem Cōmunione, illam Madriti, à Pretiosissima Parente audivit vocem *Ingredere Societatem Filij mei.* Quam ut ingrederetur, incredibile dictu est, quantas

Patris iras, quot obstacula toto trien-
nio fortissimè superavit. Qualem ve-
rò in Societate vitam egerit, quà
pretiosa morte brevi coronatam, no
est propositi mei referre, qui Aloysiu
nondum Religiosum, sed adolescen-
tem adhuc in tenera ætate, in aul
Regum, inter Principum delicias, So
dalibus propono. *Ex Virgilio Cepario.*

OFFICIUM S. ALOYSI GONZAGA,

Societatis JESU.

AD MATUTINUM.

DOmine labia mea aperies, Et os
meum annuntiabit laudem tuam
DEUS in adjutorium meum in-
tende,
Domine ad adjuvandum me festina.
Gloria Patri, & Filio, & Spiritui San-
cto,

Sicu

Sicut erat in principio, & nunc & semper, & in sæcula sæculorum, Amen.

HYMNUS.

CAnduit noster Ludovicus illâ,
Mente, qua semper fuit innocenti
Ut suo crispæ niveo bidentes
Vellere candent.

ANTIPHONA.

ALoysi Gonzagarum decus, honor juvẽtutis, Societatis ornamentum, castitatis lilium, flos obedientiæ, paupertatis viola, rosa verecundiæ virtutum omnium millefolium, fac ut qui brevi vitæ compendio, grandævæ ætatis perfectionem comprehendisti, te hic imitemur, & ibi laudemus in sempiternum.

Consummatus in brevi explevit tempora multa,
Placita enim erat DEO anima illius.

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium ad majorem Nominis tui

gloriam in Societatem Filii tui voca
dignatus es largire quæsumus ut que
columbinæ innocentiæ jubar imit
mur in terris, ejus gloriæ particip
fieri mereamur in cælis. Per Dom
num nostrum, Amen.

AD PRIMAM.

DEUS in adjutorium meum &c.
Domine ad adjuvandum &c.
Gloria Patri, & Filio, &c.
Sicut erat in principio &c.

HYMNUS.

Lilium plùsquàm nivei coloris
Integræ vivo tibi castitatis.
Semper ex largis oculis reful
Floruit imbre.

Aloysi Gonzagarum &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS qui famulum tuum Aloysium ad majorem Nominis tui gloriam, in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quæsumu ut quem Angelicæ castitatis speculun esse vidimus in terris, ejus gloria parti-

participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

AD TERTIAM.

DEUS in adjutorium &c.

Domine ad adjuvandum &c.

Gloria Patri, & Filio, &c.

HYMNUS.

CAlcar in molles penetravit artus,
Sæpius, quando minimè rebellem:
Pinxit armatis laqueis vocata,
Purpura carnem.

Aloysi Gonzagarum &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium ad majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quæsumus, ut quem severum sui corporis vindicem colimus in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

AD SEXTAM.

DEUS in adjutorium meum &c.

Domine ad adjuvandum &c.
Gloria Patri, & Filio, &c.
Sicut erat in principio &c.

HYMNUS.

CUm ſpopondiſſet Diadema mundu
Sceptra cum dives regio dediſſet
Sceptra Gonzaga & Diadema vanas.
Credidit umbras.
Aloyſi Gonzagarum &c. *ut ſupra.*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloyſium ad Majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quæſumus, ut quem nobis voluntariæ paupertatis ideam proponimus in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Chriſtum Dominum noſtrum. Amen.

AD NONAM.

DEUS in adjutorium meum &c.
Domine ad adjuvandum &c.
Gloria Patri, & Filio, &c.

Sicut

Sicut erat in principio, &c.

HYMNUS.

VEluti massam figulus sequentem,
Fingit in quàm vult agitare formam
Ductilem, sic te poterant superni.
Flectere nutus.

Aloysi Gonzagarum &c. *ut supra*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium ad Majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filij tui vocare dignatus es: largire quæsumus, ut quem nobis cæcæ obedientiæ exemplar dedisti in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

AD VESPERAS.

DEUS in adjutorium meum intende,
Domine ad adjuvandum me festina.
Gloria Patri, &c.

HYMNUS.

CUm fatigabas precibus beatos,
Et piæ terram lachrymæ rigabant.

Viſus es crebrò, quaſi raptus, ipſum
Cernere Numen.
Aloyſi Gonzagarum decus, &c.
ſupra.

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloyſium ad Majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quæſumus, ut qui nobis Divinæ contemplationis ſpecimen præſtitit in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis Per Chriſtum Dominum noſtrum, Amen.

AD COMPLETORIUM.

Converte nos DEUS ſalutaris noſter,
Et averte iram tuam à nobis.
DEUS in adjutorium, &c.
Domine ad adjuvandum &c.
Gloria Patri & Filio, &c.

HYMNUS.

CEſſit è vivis Ludovicus omni,
Rite virtutum ſpecie decorus.
Magna virtutum ſeries beatæ.
Teſſera vitæ.

Aloy-

Aloysi Gonzagarum, &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium ad Majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: præsta quæsumus, ut quem optimarum virtutum Magistrum habuimus in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

ORATIO.

HOc tibi nostrum Ludovice carmen.
Debito conor recitare voto,
Ut malum nobis medico propinquum.
Pollice pellas.

℣ Dilectus meus mihi & ego illi, qui pascitur inter lilia.

℟ Oleum effusum Aloysi nomen tuum, Adolescentuli dilexerunt te nimis.

ORATIO.

OMnipotens sempiterne DEUS, qui Beatum Aloysium in Societate

Filij

Filii tui JESU, gratia contemplationis & sanctimoniæ candore admirabili exornasti. Præsta quæsumus; ut ejus celebrantes memoriam apud Te, tuam exactam Nominis cogitationem, & puritatis inviolabilem assequamur gloriam. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

O Beatissime Aloysi, Sancte Adolescens, ô magne mundi victor, atque contemptor, quem purissimis castitatis insignitum liliis, omnes fines lætabundâ voce decantant atque commendant. Obsecro te toto cordis affectu, impetra mihi quod potes à DEO, purissimæ castitatis & perfectæ humilitatis sinceritate, JESU Christo Domino meo deservire.

DEUS qui Beatum Aloysium famulum tuum, per totum vitæ tempus ab omnium turpium cogitationum & mortiferæ culpæ maculâ liberasti, ut perfecto tibi amore deserviret, quæsumus, ut nos ei similes facias, munere, & amore. Per Christum Dominum nostrum, Am:

CULTUS S. ALOYSII GONZAGÆ

Patroni vitæ innocuæ.

In imitatione virtutum ipsius & devotione ad eundem.

Per hebdomadam eligibilem.

Ad usum specialiter Juventutis Expositus.

Dies 1ma.

SAnctus ALOYSIUS specialiter cautus fuerat, in usu oculorum, suorum. Proinde ad retinendos eosdem semper illibatos, nequidem Matris suæ faciem intueri volebat.

Enitere tu quoq; refrænare oculos tuos non concedendo illis eorum objectorum aspectum, quorum desiderium est illicitum, recita autem ad honorem S. Aloysii hymnum sequentem, cum subsequente oratione ad impetrandam custodiam oculorum. Ejaculatoriam sæpius per diem conare elicere.

HY-

HYMNUS.

In laudem. S. ALOYSII GONZAGA.

INfenſus hoſtis gloriæ,
Omniſq; culpæ neſcius
Et mollis oſor Curiæ
Laudetur Aloyſius.

Almâ ! juvante Virgine
Ex Matris alvo ducitur
Simulq; Sacro flumine
Naſcens puer renaſcitur.

Primis ab incunabulis
Piæ loquelæ ſemina
Caſtis fluunt labellulis
JESU & MARIÆ nomina.

Summo Sacer jam Numini,
Curas profanas abdicat
Et ſe decennis Virgini
Per Caſtitatem dedicat.

DEO trahente Cælitus
Sic mente pergit vivere
Ut carnis expers Spiritus
Vel Angelus cum corpore;

Hunc non honores Seculi,
Non magna tangunt nomina,

Non

Non aulici, non servuli,
Non cara gentis agmina.
Sed hæc habens despectui
Sacrisq; captus gaudiis
Adjunctus almo Cætui
Christi potitur præmiis.
Illo nihil perfectius
Nihil fuit constantius,
Omni carens Labecula,
Fit Sanctitatis regula.
Uni & ter almo Numini
Sanctoq; JESU Nomini
Sit laus decus dilectio
Sit laus & Aloysio, Amen.

Antiphona, Psal: 17.

IN te eripiar à tentatione & in Deo meo transgrediar murum. DEUS qui præcinxit me virtute & posuit immaculatam viam meam.

℣ Ora pro nobis S. ALOYSI

℟ Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus.

DEUS qui S. ALOYSIO Confessori tuo inter blandimenta Seculi Candorem

dorem innocentiæ conservasti; Concede, ut nos quoq; ejusdem exempla sectantes, ab omni peccati labe per gratiam tuam servemur im̃unes. Per Christum Dominum nostrum; Amen.

Jaculatoria.

A resistentibus dexteræ tuæ custodi me, ut pupillam oculi: Sub umbra alarum tuarum protege me.

Dies 2da.

SAnctus Aloysius excelluit insigniter in victoria respectuum humanorũ. Hinc licet viveret in medio aularum inter Principes, ipsemet juvenis Princeps; nusquam tamen, ob respectum quẽcunq; desiit profiteri pietatem.

Disce ab exemplo hujus S. nõn verecundari apparere etiam inter indevotos probitati addictus. O quanta sit injuria JESU CHRISTO ab illo, qui propter alios, illius erubescit evangelium. Non erubesco evangelium: *recole hoc semper & recita hymnum, supra positum cum subsequente oratione ad S. Aloysium, ut tibi impetret victoriam respectuum humanorum. Jaculatoriam sæpius in die exerce.*

Hymnus.

Infensus hostis gloriæ &c. ut supra.

Antiphona.

QUæ mihi fuerunt lucra, hæc arbitratus sum propter Christum detrimenta, verum tamen existimo omnia detrimentum, propter eminentem sciētiam JESU Christi Domini mei, propter quem omnia detrimentum feci Ora pro nobis &c.

Oremus.

DOmine JESU Christe qui S. Aloysium Confessorem tuum in mundanæ gloriæ contemptu mirabilem effecisti tribue quæsumus, ut ejus meritis & imitatione fideles tui terrena despiciant & ad Cælestia semper aspirent. Per Christum &c.

Iaculatoria.

QUid mihi est in Cælo & à te quid volui super terram, Defecit Caro mea & Cor meum, DEUS Cordis mei, & pars mea DEUS in æternum.

Dies

Dies 3tia.

S. Aloysius summam ori suo imposuit Custodiam, ut nunquam deliberatè inordinatum aliquod verbum protulerit. Cum tamen semel tale ex improviso excidisset licèt significationem illius ignoraret, toto tamen vitæ suæ tempore id deflebat.

Imitare hoc exemplum, in cautela adhibenda sermoni, si quam culpam in eo admisisti cum multo dolore confitere. Recita hymnum cum oratione ad S. ut obtineat tibi à Domino moderationem tuæ linguæ. Jaculatoriam sæpius itera per diem.

Hymnus. ut supra.

Antiphona.

QUàm pulchra est Casta generatio cum claritate; immortalis est enim memoria illius & in perpetuum coronata triumphat incoinquinatorum certaminum præmium Vincens. Ora pro nobis &c.

Oremus.

R Efloreat quæsumus Domine Cor

Caro noſtra vigore pudicitiæ & caſtimoniæ novitate;ut intercedente S.Aloyſio Confeſſore tuo ab omnibus tentationibus liberemur & vitam in terris Angelicam vivere valeamus. Per Chriſtum Dominum &c.

Jaculatoria.

FIat Domine Cor meum & Corpus meum immaculatum ut non confundar.

Dies 4ta,

S. Aloyſius plurimùm afficiebatur orationi mentali; cui plures diei impendebat horas ſine diſtractione, hinc ſemper præſentem DEUM mente ferebat, nec unquam ab eo cogitationem ſuam, poterat divertere.

O quantum ſentires juvamen animæ tuæ, ſi quovis die, dares tempus aliquod huic mentali orationi, Non eſt ita uſus difficilis illius, ut fortè tibi perſuadet generis humani hoſtis, Experirè & agnoſces. Et ſic faciliùs aſſveſies præſentiæ Dei, quæ quale non afferret auxilium, ad abſtinendum à peccato? ſi recogitares

id ſa-

id sæpe: DEUS me videt. *Dic hymnum cum oratione infra posita ad S. ut tibi impetret amorem & usum meditationis & frequentem præsentiæ Dei memoriam.*

Hymnus. ut supra &c.

Antiphona.

MEmor fuit Aloysius tui Domine super stratum suum: in matutinis meditatus in te, quia fuisti adjutor ejus. In velamento alarum tuarum exultavit adhæsit anima ejus post te. Ora pro nobis &c.

Oremus.

OMnipotens sempiterne DEUS, qui S. Aloysii Confessoris tui beatam animam perenni vultus tui illuminatione perfundere dignatus es, concede nobis famulis tuis; ut ejus imitatione, te unum super omnia quærentes lucis tuæ radiis jugiter perfrui mereamur. Per Christum Dominum, &c.

Jaculatoria.

TU illuminas Lucernam meam Domine, DEUS meus illumina tenebras meas.

Dies 5ta.

S. Aloysius Sæpissimè accedebat ad SS. Sacramentum Eucharistiæ & pænitentiæ. Frequentiæ huic addidit specialem dispositionem, sub tempus Confessionis passus est semel deliquium Tanta fuerat illius compunctio pro peccato veniali forsitan indeliberato. Primum septimanæ triduum impendebat gratiarum actioni proCommunione præcedentis Dominicæ, sequens triduum dabat præparationi ad suscipiendam futuram S. Communionem, sæpiusq;quovis die visitationes SS. Sacramenti instituebat.

Sequere hæc exempla S. Aloysii, & subsequetur inde anima tua singularis profectus, Dic hymnum cum oratione, ad impetrandum ardorem, & devotionem in usu horum Sacramentorum. Jaculatoriam Orationem, sæpius renovato.

Hymnus. ut supra.

Antiphona.

PArasti in conspectu meo mensam adversus

versus eos, qui tribulant me. Impinguasti in oleo caput meum & Calix meus inebrians quàm præclarus est. Ora pro nobis &c.

Oremus.

DEUS qui S. Aloysium Confessorem tuum, mirabilis Sacramenti deliciis abundantiùs recreasti, & tuæ Charitatis, igne vehementiùs accendisti concede propitius ut qui ejus patrocinio gaudemus, ejùsdem etiam imitatione gaudeamus. Per Christum &c.

Jaculatoria.

EX altari tuo Domine Christum Sumamus, in quem Cor & Caro nostra exultant.

Dies 6ta.

SAnctus Aloysius mortificabat suum innocuum Corpus, jejuniîs, Ciliciis disciplinîs, aliîsq, asperitatibûs; licet esset juvenis, delicatus Princeps, & innocens.

Sequere S. Aloysii exemplum, in usu alicujus austeritatis ad mortificandam carnem

foi

rte non innocentem, sed peccatricem. Dic devotè hymnum cum oratione, ut tibi detur spiritus mortificationis. Per jaculatoriam sæpiùs in die expete eundem mortificationis Spiritum.

Hymnus ut supra.

Antiphona.

SEmper mortificationem JESU Christi in corpore nostro circumferentes, ut & vita JESU manifestetur in corporibus nostris.

Oremus.

INterveniat pro nobis quæsumus Domine, S. Aloysius Gonzaga Confessor tuus, qui Crucis mortificationem jugiter in suo corpore ad tuæ passionis exemplum, & pro tui nominis honore portavit. Per Christum, &c.

Jaculatoria.

DA Domine JESU, qui passus es pro nobis, nobis relinquens exemplum ut sequamur vestigia tua.

Dies 7ma.

S. Aloysius fuit specialiter devotus Vir-

gini Beatissimæ, cui adhuc in ætate i
fantili, Florentiæ dedicavit suæ Vir
nalis puritatis florem.

*Assumito Tu quoq; in advocatam tu Reginam Cæli, maximè ut eam experi protectricem tuæ castitatis Statui tuo com tentis. Dic hymnum cum * Oratione ad Aloysium, ut impetret tibi veram devotion erga SS. Matrem DEI MARIAM. I jaculatoriam commenda te sæpius Pretiosissi DEI Parenti.*

Hymnus ut supra.

Antiphona.

VEnerunt mihi omnia bona parit cum illa, & innumerabilis honest per manus illius, & lætatus su in omnibus. Ora pro nobis &c.

Oremus.

DEUS qui per Sanctissimam Virginem MARIAM S. Aloysio ineundæ S cietatis JESU Filii Tui consiliu dedisti, eumq; donîs cælestibûs exorn sti: tribue nobis utriusq; interventu, Divinæ voluntati tuæ, in omnibus pe

fed

fectè obsequi valeamus. Per eundem Christum. &c.

Jaculatoria.

MOnstra te esse Matrem.
Sumat per te preces
Qui pro nobis natus
Tulit esse tuus.

Dies 8va.

S. Aloysius summo ardebat desiderio salvandæ animæ suæ, cujus Salutem ut redderet certiorem, exuit se Principatu Castilionis, crebriùs sibi id inculcando, dum adhuc viveret in medio divitiarum, honorum, recreationũ, vanitatisq; mundanæ, *Quid hæc ad vitam æternam?*

Conforma te juxta tuum posse talibus sentimentis. Et vivendum tibi est corpore in medio mundanæ vanitatis, animus tamen sit ab appretiatione illius alienus. Cave itaq; ne inde aliquam animæ tuæ jacturam inferas, & si quod hac in parte delictum admissum est, per pænitentiam expiare stude. Dic hymnum *supra positum cum oratione sequente, ex*

officio Divino designato pro die festo ipsius desumpta. Jaculatoriam sæpiùs expende per diem cum affectibus congruis.

Hymnus ut supra.

Antiphona.

HIc vir despiciens mundum & terrena triumphans divitias Cælo condidit ore, manu.

℣ Justum deduxit Dominus per vias rectas.

℟ Et ostendit illi regnum DEI.

Oremus.

CÆlestium donorum distributor DEUS qui in Angelico Juvene Aloysio miram vitæ innocentiam pari cum pænitentia sociâsti, ejus meritis & precibus concede, ut innocentem non secuti, pænitentem imitemur. Per Christum Dominum, &c.

Jaculatoria.

QUid prodest homini si universum mundum lucretur animæ verò suæ detrimentum patiatur?

Adver

Adversio.

DEvotiò hæc si inchoabitur ante festum S. Aloysii quod cadit in 21. Junii, ita, ut terminetur hac ipsa die, vel etiam si inchoabitur aliquâ dominicâ, expedit subsequente Dominica, potissimùm autem in Festo ipsius Sancti, ad Confessionem & S. Communionem accedere, pro illo obtinendo efficaciùs quod per S. hujus invocationem, expetitur. Congruum autem esset, ut singulis mensibus semel hæc devotio innovetur addita lectione hujus libelli de electione vitæ statûs, à qua pendet salus animæ & cujus Patronus S. Aloysius eligi potest.

Oratio.

A S. R. C. approbata pro die Canonisationis SS. Aloysii & Stanislai Kostka, pro obtinenda vitæ innocentia quotidie recitanda.

℣. Orate pro nobis SS. Aloysi & Stanislae.

℟. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus

DEUS innocentiæ Dator ac Restitutor,

tor, qui SS. Confessores Aloysium & Stanislaum mirabili vitæ candore ab ipsa adolescentia illustrâsti, concede famulis tuis acceptam innocentiæ stolam culparum sordibus non polluere, & contractîs jam maculîs, jugibus lacrymis emundare. Per Dominum nostrum &c. Amen.

Sequentia, quæ apponuntur, desumpta sunt, ex libro impresso Viennæ 1714. cui Titulus.

Manuductio animæ ad Cælum sive cura innocentiæ servandæ,& electione Salutaris vitæ statûs cõfirmãdæ

Motiva S. Aloysii, cur Societatẽ JESU elegerit

1. QUia finis Societatis JESU maximè accedit ad similitudinem vitæ Christi, qui est regula perfectæ virtutis; ut enim Christus propter nos homines & propter nostram salutem descen-

descendit de cælo, ita finis Societatis est præter propriam, etiam proximi salutem quærere.

2. Legerat in S. Thoma, illam Religionem esse perfectissimam, quæ ad docendum, concionandum, saluti animarum consulendum labores & studia confert: qui dicit: actum ex charitate docendi alios, esse perfectiorem martyrio; unius enim animæ salus plus placet DEO, quàm proprii corporis carnificina, severissima jejunia, &c.

3. Non tantùm spectabat, ubi salvari, sed ubi magis DEI gloriam, & sic suum erga DEUM, & proximum amorem luculentiùs testari posset; optabat ad Indos & Japones mitti; fidem Christi propagare; sangvinem fundere.

4. Credebat Societatem omni statui conditioni prodesse; Regibus in Aula, mendicis in hospitali, parvis in schola, magnis in concionibus, omnibus in sacro tribunali, domi & ruri, & militiæ servire; omnibus omnia fieri.

5. Desiderabat specialiter Juventutem DEI timore & amore imbuere; sperabat in Societate sibi occasionem fore in Gymnasiis, Catechesibus, Sodalitiis, &c. id præstandi.

6. Reputabat secum, quod de suis talentis faciliùs DEO esset rationem redditurus, si ea DEI Gloriæ & animarum saluti impenderet, quàm si otiosa sepeliret.

7. Sperabat se majori cum lætitia moriturum, si plures secum ad cælum duceret: *Vix dignus olympo est, ad superos, nullo qui comitante venit.*

8. Ut fugeret dignitates Ecclesiasticas, elegit Societatem; cùm sciverit in ea votum emitti non modò nullam dignitatem quærendi, sed nec ultro oblatam admittendi, quàm humilitatem judicabat DEO charissimam, & homini securissimam esse.

9. Videbat Societatem plurimos habere adversarios, tot libros contra illam scriptos, tot quotidiè jactari calumnias, ideo

ideo beatam judicabat, & Christo propter Justitiam patienti valde conformem; evertendam pridem, nisi à DEO specialiter protegeretur.

10. Audiebat aliorum de Societate judicia valdè honorifica: S. Theresiæ, quæ revelatione didicit hoc *Societatis JESU esse privilegium, ut mortuum Jesuitam obvius JESUS excipiat.* S. Joannæ Virginis Neapolitanæ, cui Christus dixit: *Societas JESU mea est, & illam teneo semper intra cor meum; & non possum ferre, ut in ea sit, qui habeat notabiles defectus.* S. Philippi Nerii, qui sæpiùs desideravit admitti ad Societatem JESU, qui dicebat: *Filii Ignatii, qui perseverant in Societate, & ibi moriuntur, sunt Sancti.* Legit pariter in Annalibus Ordinis S. Francisci apud Boverium, quòd P. Madresio Regis Catalauniæ Confessario revelatum fuerit: *Quicunque moritur in Societate JESU, eum vitâ fruiturum sempiterna.* Uti & Sanctum Franciscum Borgiam cælitus didicisse, id à DEO

Societati datum eſſe privilegium, ut nul-
lus, qui in ea moritur, ſit damnandus.
Legit hæc & venerabatur, ſed eadem
vitæ ſanctitate confirmatum ibat.

II. Ingens utilitas, quâ toti orbi,
proque omnibus Ordinibus, & Statibus
ſubjecta & inſtrumenta præclara per
doctiones ſcholarum erudit. Certè an-
te ſcholas à Societate apertas Religioſi
valdè pauci erant in multis clauſtris,
quæ nunc præſtantibus viris abundant,
quorum plerique in Societatis diſciplina
eruditi vocationem Religioſam obtinu-
erunt.

Conſiderationes, ob quas S. Aloyſio Pa-rens ingreſſum in Societatem JESU diſſuaſit.

I. HOrtabatur filium Parens, ut ſi fi-
xum animo eſſet Religionem in-
gredi, talem eligeret, in qua con-
ſtanter viveret, ac moreretur. In So-
cietate portam dimiſſioni ſemper patere
apertam, nec paucos eſſe, qui Societa-
tem

tem post plures etiam annos deserant. Quæ hinc familiæ confusio?

2. Ex aliis ordinibus patere viam ad Cardinalatum & Episcopatum, hos proinde pro familiæ honore præferat, non difficilè futurum, ut ad primas infulas perveniat.

3. Religionem suadebat ut ingrederetur, non ita passim exosam plurimis, nec solùm hæreticis, sed & aliis.

4. Considerare jubebat, quantam secum molestiam ferant illa intensa studia, quæ passim in Societate usurpantur: quàm dura sit puerorum in Scholis doctio? per quæ Spiritus facilè dissipatur, & devotio impeditur.

5. Societas est aliis Ordinibus recentior, & mollior, nec vivit mendicatò, nec nudipes incedit, nec chorum, nec extraordinaria jejunia vel mortificationes habet vi Regulæ, consequenter minor ibidem est occasio meriti obtinendi.

6. Longa in Societate Probatio, Novitiatûs biennium, diversitas graduum;

cùm non omnes fiant Professi, & al[ia]
multa respectu aliorum Ordinum exo[ti]
ca credebat pater, quòd Aloysium d[e]
terrere debuissent à petendo ad Socie[ta]
tem ingressu. Ex hac enim Societa[tis]
ab aliis Religiosis Ordinibus difformit[a]
te varii aliorum Religiosorum, etiam i[n]
opinione virtutis & doctrinæ existen[]
tium de Societate sensus causantur, ne[c]
omnes exotica ista probant.

Responsa S. Aloysii.

AD 1. Nemo ex Societate dimittitu[r]
ob virtutem; tam sapiens Religi[o]
non abjicit gemmas, sed noxiu[m]
sanguinem emittit. Ex cælo Angeli,
ex Apostolatu Judas dimissus est, nec ide[o]
vel cœlum refugiendum est, vel Christ[i]
sequela. Hortus pulchrior unde lolia ex-
tirpantur, mundior & sanior habitatio,
unde sordes effluunt; Cùm mali dimit-
tantur, certus sum me futurum inter
optimos. Nemo nisi ob gravissima[s]
causas dimittitur.

Ad 2. Si honores vellet, tum se in sæ-
culo

culo mansurum. Sanctior in Societate humilitas, & ideo floret, quia quod malum est, per dimissionem perdit, quod bonum est, cavet per dignitates amittere. Una porta semper aperta, semper clausa est altera.

Ad 3. A malis vituperari laudabile. Qui Societatem persequuntur vel hæretici sunt, vel invidi, vel ignorantes, vel mali. Quò plus patietur, eò ampliùs florebit.

Ad 4. Ad studia se natum ajebat factumque. His otium impediri, excoli mundum, confundi hæresim, nec impediri pietatem; cùm studia hac intentione suscepta, omni choro & oratione meliora, Deóque gratiora sint.

Ad 5. Nova sæpe meliora sunt veteribus. Quis Ordo DEO charior, & mundo utilior? se dicebat attendere. Mortificatio interior est exteriore melior; quanquam nec à mortificatione sit desumenda Ordinis perfectio, sed à charitate in DEUM & proximum; quæ ipsa

pluri-

plurimas secum fert mortificationes.

Ad 6. S. Ignatium dicebat legisse omnium Ordinum Regulas & iis visis, quod optimum judicabat, selegisse; esse omnia tum à Pontificibus, tum à Concilio Tridentino laudata.

Quæ Religio præeligenda.

1. MUlti facilè se determinant ad statum Religiosum, in hoc solùm dubii, quàm eligere tutò debeat. Pro quo lumine ulteriùs DEI voluntas precibus & piis operibus exquirenda.

2. Cæteris paribus eligenda est Religio, quæ est perfectior, nam in omnibus, quod optimum censemus, eligimus.

3. Perfectio Religionis non est in majori externo rigore, S. Thomas 2.2. q.1. a.6. ait: perfectissimam esse mixtam, quæ activam vitam jungit contemplativæ.

4. Non eligenda, quæ in se sit perfectissima, sed quæ deliberantis naturæ, talentis, qualitatibus, est optima, in qua talenta naturæ, & dona gratiæ utilius impendi possunt.

5. Vide,

5. Vide, quæ Religio ſit DEO gratior? ubi poſſint fieri plura bona? ubi occaſio actionum heroicarum, & laborum inſignium pro gloria DEI præſtandorum? quæ vitæ Chriſti conformior?

6. Non attendendum ubi ſit victus lautior, ſplendidior amictus, major vivendi commoditas. Nam ſi bonus Religioſus eſſe vis, hæc in poſtremis habebis; nec majores commoditates appetes, quàm fortè in ſæculo habuiſſes.

7. Nec ideo amplectenda Religio, quòd eam Parentes, aut Cognati ſuadeant, niſi idem etiam DEUS ſuadeat; qui propter hominem quemcunque intrat Religionem, graviter errat, & ab homine, non à DEO præmium expectet.

8. Ingredi velle Religionem ſpe promotionis ſecuturæ, vel appetitu majoris libertatis, vanitas eſt. Ingredi, ut ſine tua cura vivas, eſt panem, non Chriſtum, quærere.

9. Vide, in qua Religione ſit major votorum Religioſorum obſervantia Pau-

pertas ibi est major, ubi magìs abest proprietas, & usus pecuniæ in privato Religioso. Castitas floret, ubi absunt comessationes, otium, liberior cum externis sine teste conversatio. Viget magìs obedientia, ubi desunt exemptiones, privilegia, &c.

10. Attende, ubi major compositio & modestia, & morum gravitas? ubi major superiorum vigilantia? vel ubi boni magni fiant; & mali contemnantur, aut etiam repellantur? ubi pauciora scandala & mala exempla?

11. Ubi magìs exulet ambitio, quæ maximorum dissidiorum est mater?

12. Ubi vigeat major unio & concordia? *Ubi enim pax, ibi DEUS.* Non quæcunque autem pax, sed in dilectione DEI fundata, alias Nahum. 1. *Sicut spinæ se invicem complectuntur, sic convivium eorum pariter potantium.*

13. Ordinis antiquitas, vel novitas ad ejusdem sanctitatem parùm faciunt. Observa quomodo nunc quivis ferveat in observatione Regulari?

14. In qua Religione ſperare poſſis majorem à Confratribus tuis charitatem, plura pro animæ tuæ refrigerio ſacra, vel preces?

15. Ea demum appetenda, in quàm ſperare poſſis admiſſionem; nec tamen eſto puſillanimis. Si DEUS dedit velle, dabit & perficere. Tenta, te inſinua.

16. Illud etiam attendere proderit: quæ Religio inter homines magis æſtimetur? quæ univerſaliter toti mundo utilior? ubi tu ſecundùm tuorum talentorum menſuram plus boni te facturum ſperare poſſis; adeóque plura apud DEUM pro æternitate merita colligere valeas? hanc crede tibi à DEO præ reliquis eſſe deſtinatam.

17. Dum has conſiderationes facis, illud præ primis attende, ne vel à notitia vel affectu Religioſorum te duci ſinas, ſed rationes bene pondera, quid tibi expediat?

An conſultum ſit ſvadere alicui Religionem?

1. SUnt

1. SUnt Religiones, quæ priuſquam pe-
tentem admittant, ex eo quærunt,
an ab aliquo ſit perſuaſus? & ſi af-
firmativè reſpondeat, ejus admiſſionem
differunt, ut rem magis examinet, &
cum DEO conferat.

2. Si locutio hominis, ſolùm ſit in-
ſtrumentum, quo DEUS utitur ad ali-
quem vocandum ad Religionem, tum
vocatio eſt á DEO, & ſecurè poteſt dari
executioni, ſic Andreas Petrum adduxit
ad Chriſtum. S. Bernardus triginta
aliis Religionem perſuaſit, à Chriſto di-
ctum eſt Apoſtolis: *Faciam vos fieri pi-
ſcatores hominum.* Matth. 4.

3. Chriſtus vocans Saulum ad Apo-
ſtolatum, miſit eum ad Ananiam: *Ille
tibi dicet, quid te oporteat facere.* Actor. 9.
Homines nempe DEUS regit & in-
ſtruit per homines.

4. Licet *Fides* ſit *donum ac lumen
DEI*, tamen eſt *Fides ex auditu.* Rom. 10.
Primam nempe ſcintillam ſeu fidei
ſeu vocationis injicit & accendit DE-
US, qu-

US, quæ deinde voce hominis, quasi labello animatur in flammam lucu-lentam.

5. Si homo non proponat suam au-horitatem, non affectum, non mune-a; sed verbum DEI, sed motiva super-aturalia, tunc eum securè non solùm udire, verùm & sequi potes; *talia ver-a quinque præstabunt decem millibus.* 1. Cor. 17. quanquam.

6. S. Thomas etiam munusculis at-ractum putet veram habere vocatio-em, eò quòd etiam is, qui naturali-us motivis impulsus Religionem in-rat, deinde accedente solidiori instru-tione mutare soleat motivum, & ve-am vocationem obtinere.

An liceat impedire aliquem à Religione?

QUisque post annum decimum quartum ætatis habet jus ingre-diendi Religionem, si velit; à quo re qui illum vi, vel fraude impedit, aviter peccat, quia facit illi in re avi injuriam.

2. Si quis alterum impediret ob offic obtinendo, à matrimonio, ab alimen tione totius vitæ, graviter delinquer quantò magis ille, qui à majori lon bono, nempe Religione impedit.

3. Non solùm vi, aut fraude, mini verberibus, &c. impedire ab ingre Religionis, peccatum est; sed eti metu reverentiali, importunis pre bus, & lachrymis parentum; licèt en talis metus & moralis coactio in fo externo non videatur cadere in vir constantem; in foro conscientiæ tam tollere judicatur libertatem, adeóq per talem gravis fit injuria illi, qui impeditur ab eo bono, ad quod habet.

4. Qui dissuadet alteri Religionem in qua is salvatus fuisset, si deinde p reat, quod facilè fieri potest, quid ag ubi DEUS animam hujus ex ejus m nibus repetiturus est? quomodo ta anima damnata maledicet æterni tali seductori.

5. Si quem ad DEI obſequium properantem quis impediat, non illi ſolùm, ſed & DEO injuriam facit, dum DEI conſilium ſuo pervertit; animam ad Chriſti caſtra vocatam, ſub diaboli vexillo detinet. *Retrahere à Religione eſt Chriſtum in alterius pectore occidere.* S. Hier: ep. ad Heliodor.

6. Si Rex ad aulam invitaret aliquem, nefas duceres impedire, & quid Regi Regum reſpondebis, ſi quem ab ejus obſequio avoces?

Axiomata bonæ Deliberationis.

1. IN Deliberatione ſequi potiùs oportet rationem, quàm ſenſum; ideo DEUS homini rationem dedit, & per hanc ab animalibus diſtinxit, ut eam ſequeretur. Senſum ſequi, brutorum eſt.

2. Ex duobus donis, id quod majus bonum eſt, eligendum; intellige quod majus bonum eſt verè, non tantùm apparenter, præterea quòd eſt majus bonum, non ſolùm tuo ſed aliorum prudentum judicio.

3. E duobus malis, minus eligendum. Quod autem sit minus, dependere debet à prudenti judicio.

4. In concursu plurium bonorum aut malorum non attendendum solummodò ad majorem numerum, sed potiùs ad pondus, cùm unum bonum pluribus bonis prævalere possit.

5. Bona æterna bonis temporalibus & mala temporalia malis æternis præeligenda sunt. Ideo bona omnia temporalia negligenda sunt, ut malum æternum caveatur.

6. Bona certa bonis incertis; mala certa malis incertis præferenda, juxta S. Aug: tene certum, dimitte incertum.

7. Bona in re, prævalent bonis in spe, id est præsentia futuris. Hoc intelligo de temporalibus; nam bona æterna futura, prævalent præsentibus temporalibus.

8. Nullus status in creatis inveniri potest, in quo non multa occurrant incommoda; ille proinde eligendus, qui

plura commoda, & pauciora habuerit incommoda.

9. Non semper est major virtus, ubi major est arduitas, si hæc se teneat ex parte operantis.

10. Corporis mortificatio non est melior, animi mortificatione. Paupertas non est semper perfectior, quæ est in se major, sed quæ fini Religionis est magis proportionata.

11. Etiam in statu imperfectiori perfectiùs vivet is, cui propter impedimentum naturæ in sua potestate non sitæ, deest aliquid, quod exigitur ad statum in se perfectiorem. *Sic* debilior corpore perfectiùs vivet in Religione, quo ad externas mortificationes minùs austerâ.

12. Si DEUS alicui negavit id, quod hic aut ille status postulat, certus sit, quòd illum non destinet ad hunc statum.

13. Bonus Spiritus se bonis insinuat placidè, sicut gutta in spongiam, & inducit

ducit animi hilaritatem, & movet ad devotionem.

14. Spiritus bonus malis se insinuat implacidè, sicut imber cadens in petram, & conscientiam pungit, terret.

15. Malus spiritus bonos invadit implacidè, cum perturbatione, malos verò placidè; & his objicit delectationes sensuales.

16. Quando consolatio venit nulla præcedente causâ sensibili, est signum Creatoris absqe ullis mediis in creatura rationali operantis.

17. In motibus internis, quorum causas & originem ignoras, attende finem ad quem inclinant, si hic bonus est: indubiè motus ille oritur à bono Spiritu; si finis vel malus est, vel majoris boni præpeditivus, originem ducit à malo spiritu.

18. In desolatione, dum nempe anxietatem, pusillanimitatem, & intellectûs obscuritatem, & animi torporem sentis, nihil est determinandum,

Signa Vocationis Divinæ.

I. PRobate Spiritus, si ex DEO sunt. *I. Joan. II.* Nec enim omni instinctui credendum, neque cuncta desideria, quæ bona esse censentur, sunt opere exequenda, cùm sæpe dæmon se possit in Angelum lucis transfigurare.

II. Si ab ipsa pueritia diu & constanter sentiatur affectus ad aliquem statum, idque maximè sub oratione, & pietatis exercitiis, absque eo, quòd ille status ab ullo sit persuasus.

III. Si quis ita constitutus sit, ut nisi crederetur hic instinctus esse à DEO, promptissimus foret, eà nullo modo obtemperare.

IV. Si quoties recordatur hujus instinctûs, toties sentiat se impelli ad bonum, & desideria Christum humilem, pauperem, sequendi, eáque omnia præstandi, quæ ad animæ salutem, & DEI gloriam spectant.

V. Si talis instinctus veniat cum animi pace, & lætitiâ, & in longiori ejus cogitation gustum & consolationem sentiat; è contra dum ab eo se avertit, & mentem aliò applicat, sentiat animo suo non satisfieri.

VI. Si sentiat sibi in animo quasi promitti vires ad perferendum omnia onera & incommoda illius statûs, adeóque spem ad vincendas impugnationes tum dæmonum, tum aliunde occurrentes.

VII. Si rationes sibi objectas facile solvere possit, nec aliorum dissuasiones multùm curet; nec moveatur in oppositum aliorum exemplis, quidcunque illi agant, aut eligant.

VIII. Si desideria ad hunc statum occurrant & se insinuent, absque eo, quod quis studiose ad

illum reflectat, maximè si id contingat in casu aliquo subitaneo.

IX. Inclinatio hæc ad aliquem statum non necessariò debet esse valde vehemens, sed sufficit, ut sit talis, ut adverti possit. Errant proinde, qui non credunt se vocari, nisi quasi ardeant præ desiderio alicujus statûs; aut nisi continuò, diu noctúque se impelli, ac quasi per capillos ad eum se trahi sentiant, quod licèt aliquando faciat DEUS, plerumque tamen non facit. Tonabat quidem vehementiùs dum Saulum ad se vocavit, Apostolos tamen in sibilo auræ tenuis permodum transeuntis vocavit, & uterque modus erat vox DEI.

X. Præter hanc affectionem ad aliquem statum, solet DEUS vocare per illustrationem intellectûs, qua quis perpensis rationibus agnoscit, quis status pro sua salute, aliisque circumstantiis sit melior.

XI. Si & affectio interna trahat, & intellectus statum suadeat, non est, ut quis dubitet.

XII. Si ratio suadeat statum aliquem, & voluntas quasi reluctetur, absque ulla positiva ratione, sed solùm ex aliquo metu, vel naturali irresolutione, præ reliquis est certius indicium veræ vocationis; nam signum est, quòd inter se pugnet bonus & malus spiritus; bono adhærere etiam cum renitentia proprii appetitûs est majoris meriti. Talis vocatio est constantior; affectus enim facilè mutatur, ratio semper manet. Dum Christus se juxta Patris æterni vocationem, & voluntatem vellet inchoandæ passioni accingere, *cæpit*, scripturâ teste, *pavere*, *tædere*, *& mœstus esse;* nihilominus tamen ab executione voluntatis divinæ non recessit, sed se ad eam adimplendam animavit, dicens: *Surgite, eamus.* Ita docet eum agere, qui ratione convincitur,

situr, quæ sit voluntas DEI, licèt natura, & sensualitas ab ejus executione horrorem, & renitentiam ostendat. Vetus hæc & optimè nota omnibus Ascetis pugna est, in qua *caro concupiscit adversùs spiritum, & spiritus adversùs carnem*. Gal. V.

Signa veræ Vocationis ad determinatam Religionem.

I. PRopositum de ingressu Religionis non indigere probatione, utrùm sit à DEO? docet *S. Thom: II. II. quæst: ult. art. ult. ad I.* intellige, quando finis primarius est ex motivo supernaturali, nam ad nihil salutare nos moveri sinè gratia DEI, docet fides. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.* Joan: VI.

II. Caro & sangvis non revelat ea, quæ spiritûs sunt, non appetit mortificationes, solitudinem, paupertatem.

III. Dæmon non vocat ad Religionem, quia non suadet humilitatem, honorum contemptum; aliunde quasi leo rugiens circuit quærens, quem devoret, non quomodo salvet.

IV. Licet dæmon possit se in Angelum lucis transfigurare, non tamen facilè credendum est, quod suggerat Religionem, ut in ruinam præeipitet; quod ipsum facilè colligi potest.

V. Si finis eligendi Religionem sit malus, sicut dum Basilius magus petebat Religionem ingredi, ut sub habitu Monachi artes magicas faciliùs posset occultare, certum est hanc vocationem esse à dæmone.

VI. Si quis appetat statum Religiosum mollem, minùs perfectum, ubi major libertas, vita commodior; cùm tamen ille ob satisfactionem pro peccatis, vel

ctæ, vel habituum pravorum emendationem indigeret severiori, ubi major corporis castigatio fit, & plures abstinentiæ; hic dæmon suaderet bonum fictum.

VII. Si quis immoderato fervore actus, appetit Religionem duram, quam ex complexionis aut educationis teneritudine ferre non possit, labor est dæmonis, volentis hominem deducere ad desperationem.

VIII. Si quis aspiret optimâ mente ad Religionem, qui tamen teneretur succurrere Parentibus; non agitur à bono spiritu; nec enim DEUS suadet bonum, ut inde eveniat malum; nec minus bonum, impeditivum majoris.

IX. Si quis velit statum aut Monasterium ingredi, quia ibi habet notum, vel Cognatum, vel superiorem sibi faventem, à quo favores & promotionem sperare possit, vocatio non est à DEO, sed carne & sangvine, licèt nihil mali intendat.

X. Si finis ingrediendi Religionem est ex causa temporali v. g. ut consequatur bonum aliquod temporale, vel malum temporale fugiat, solùm secundariâ, & per modum occasionis; talis vocatio potest esse à DEO, modò causa motiva principalis sit supernaturalis.

XI. Si quis ex paupertate acquirat animum ad Religionem, ut non cogatur esse sollicitus de alimentis, & aliis necessariis, tunc hæc vocatio est à DEO, quando primariò in Religione quærit DEO servire, animam salvare; licèt non multùm deliberâsset, si dives fuisset; sin hoc enim desiderium sine cura vivendi, solùm fuit occasio deliberandi de statu vitæ.

XII. Majora & certiora signa requiruntur ad manendum in sæculo, quàm ad ingressum Religionis, cùm

cùm hoc ſit de bono meliori; & apud omnes certum ſit ſtatum Religioſum ſecundùm ſe eſſe perfectiorem ſæculari, ac tutiorem ad ſalutem, minimùm de toto genere loquendo; licèt in particulari alicui in individuo, ob ſpeciales rationes poſſit ſtatus ſæcularis eſſe magis aptus ad ſalutem.

XIII. Si quis moveatur ad Religionem, antequam ullum in ea noſcat, vel cum ullo agat, ſignum eſt operantis Spiritûs Sancti, adeóque tutò hunc ſequi poteſt.

Quomodo determinatio ſtatûs ſit facienda?

I. SEmper hærere in dubio, nec ullum deliberationi finem ponere, gravis eſt error. Si metum ſequeris ex eo, quòd fortè poſſes errare, nunquam quidquam eliges, quia ſemper manebis homo. Satis prudenter determinas, quod DEO conſulto, rationibus ſuadentibus, approbante viro ſapiente & pio concludis.

II. Die, quo deliberationem concludere ſtatuiſti, ſolitò devotiùs communica; ferventiùs ora; fac plura bona opera; cura legi, vel audi Miſſam pro animabus in purgatorio; Beatam Virginem, Angelum Cuſtodem, & alios Patronos invoca.

III. Peractà communione domum redux ſepara te ab omnibus aliis hominibus, & negotiis.

IV. Imaginare, ac ſi nihil in orbe exiſteret præter DEUM, & te, unicúmque tuum negotium eſſe, animam tuam ſalvare.

V. Quære ex te, quid tibi expediat? ſtatus ſæcularis? an Eccleſiaſticus? an Religioſus?

VI. Habe chartas præparatas, in quibus pro ſingulis ſtatibus rationes pro, vel contra notare poſſis.

VII. In consilium voca DEUM, quid ille verbo, exemplo, instinctu tibi suadeat? Secundò, quid fini, ad quem creatus es, & quem unicè intendis, assequendo utiliùs? Tertiò, quo in statu vixisse optares in morte? Quartò, in quo statu faciliùs de talentis DEO rationem reddere possis? Quintò, quid tu alteri, quem valde amas, in hac re suaderes? Sextò? quid tuæ naturæ, viribus, & talentis accommodatum magìs?

VIII. Rationes, quæ te ad hunc vel illum vitæ statum moveant, debent esse supernaturales, æternæ; licèt etiam humanæ prudentiæ conformes admitti possint. Tu singulas in chartam conjice, ut eas directori tuo proponere possis.

IX. Non statim uno commodo alicujus status viso, illi adhærendum, sicut nec ob unum incommodum ab illo recedendum; sed omnibus simul collectis, videndum, quid magìs expediat pro æternitate beata? Cùm in omni statu sint aliqua commoda, & aliqua incommoda, vix fiet deliberatio, in qua una pars ita certò & clarè eligenda proponatur, quin aliquid in contrarium occurrat. Eò pruden- ter inclinat deliberans, quò potiores causæ vocant.

X. His ita consideratis & conscriptis, facilè advertes, quô inclinent rationes, & ad id te coram DEO resolve, ex suppositione, quod animæ tuæ director probaturus sit, cum quo quamprimùm tuam mentem & rationes confer.

XI. Si determinare te non posses, non suaderem, ut rem sorti committas, v. g. ut diversos status diversis chartis inscribendo, quem sorte traheres, ad illum te resolveres, sed potiùs pro determinatione pleniori posses facere S. Ignatii exercitia per aliquot dies.

XII. Si rationes ſatis clarè te invitent ad aliquem ſtatum, à quo tamen affectus abhorret, non debes impediri indeterminatione, præſtat enim rationem, quàm cœcum affectum ſequi.

XIII. Dum ſic deliberas, cum DEO, Sanctis, animæ tuæ arbitro: cum aliis pauca hac de re agas; multi enim conſiliariis plùs obſunt, quàm proſint; faciliùs te perplexum reddent, quàm tibi dubium eximant; maximè cùm vocatio vera magis à DEO pendeat, quàm à prudentia humana; conſequenter ſatis erit cum illo agere, quem tibi DEUS ſui locò deſtinavit, nempe cum Confeſſario. Quanquam deliberatione factâ non vetem mentem tuam etiam iis, ad quos ea res pertinet, aperire.

Monita poſt factam electionem ad Religionem.

I. DEO pro hac gratia quâ poſt Creationem, & Redemptionem vix major eſſe poteſt grates agat; quod fieri poteſt in communione: ſimúlque roget, ut hanc ſanctam in eo cogitationem conſervet, & ad eam perficiendam, & amolienda omnia impedimenta vires tribuat.

II. Poſt DEUM maximè Sanctiſſimæ Matri tuæ vocationis executionem commenda: ut quæ eſt Salutis Mater, ſit etiam viæ ad tuam ſalutem Manuductrix. Hæc Religionum omnium mater eſt.

III. Proderit etiam aliquem Sanctorum in Patronum vocationis eligere, cui negotium hoc frequentiùs, ferventiúſque commendetur. Patronus hic ex illo Ordine eſſe poterit, quem quis elegit.

IV. Vocationis adimplendæ magnum ac frequens in ſe deſiderium excitet, firmúmque propoſitum faciat: nullâ tentatione carnis, mundi, aut hominum ab ea recedendi.

V. Media huic fini oportuna adhibenda, quæ plerumque sunt duplicia. I. *Pietas*, quæ consistit in Sacramentorum frequentia, in extrinseca, præter intrinsecam, devotione, in bono exemplo condiscipulis dando, &c. II. Studium diligens & accuratum.

VI. Vocationem suam non multùm jactare, nec aliis, quorum non interest, manifestare, præstat.

VII. Si quos ejusdem esse vocationis adverterit, poterit cum iis frequentiùs agere. Cùm piis tamen & paucis, talibúsque, è quorum conversatione fit spes profectûs in vita sancta, per conversationem ab omni levitate & peccato etiam levi alienam, per colloquia, de mundi vanitate, præstantia virtutis, Religiosi statûs felicitate, de periculis in sæculo; tales enim sermones decent eos, qui habent vocationem ad Religionem.

VIII. Si quæ difficultates contra vocationem suboriantur, ut primùm incidunt, aut ab aliis audiuntur, statim aperiendæ sunt Patri spirituali.

IX. Cavendus est omnis excessus, nec hospitia adeunda, nec convivia, nuptiæ, compotationes, aut aliæ, ut vocantur, Societates frequentandæ. Vitandæ pariter rixæ & contentiones, &c.

X. Conetur se accommodare sensim ad modum vivendi electi statûs, inquirat de ejus consuetudinibus, praxibus Pietatis, mortificationibus, & imitari conetur.

XI. Non oberit, si motiva scripto, sibi annotet, quibus ad hunc statum eligendum est inductus, quæ in tentatione, vel aliqua desolatione relegere poterit, ut se confirmet.

XII. Petat etiam à Confessario informari de difficultatibus, quæ in Ordine electo occurrere possent,

iam

stem quæ sit votorum obligatio, ut ad hæc se præparare possit.

XIII. Denique sæpius consideret illud Christi: Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno DEI; Sicut enim vocatio est signum prædestinationis, ita à vocatione resilire signum est reprobationis.

XIV. Votum tamen non facilè faciat, maximè si vocationis fundamentum sit affectus vehemens ad aliquem statum, posset enim contingere, ut affectu imminuto voti pœniteat, maximè cùm votum Religionis non facilè possit commutari vel dispensari etiam in Jubilæis. Si tamen vocatio sit fundata in rationibus valde convincentibus, & adessent multæ in oppositum tentationes, posset talis accedente Confessarii assensu votum emittere, sed hoc in raro casu.

XV. Ad multa difficilia in Religione se præparet Errant: qui aureos sibi montes promittunt; ubique invenientur difficultates.

An possit quis vocationem non sequi?

I. Doctrina est Doctorum, quod vocationem non sequi, non sit peccatum simpliciter; eò quòd vocatio non sit præceptum, sed consilium: *Si vis perfectus esse.* Matth. XIX. Si tamen quis agnoscat, vocationem hanc esse in remedium suæ fragilitatis ad salutem, & conscientia dictet, magnum in sæculo salutis esse discrimen, talis sub peccato obligatur ad vocationem implendam. Nam juxta S. Gregorium aliqui sunt, qui nisi omnia relinquant, salvari apud DEUM nullatenus possunt.

II. Si autem nesciat, an in remedium necessarium salutis, an tantùm ad augmentum præmii DEUS vocet, tunc timeat, ne, si vocationi dissentiat, illud au-

ciat, Psalm. CXVIII. *Noluit benedictionem, & elongabitur ab eo.* Nam.

III. Qui consilium vocationis non sequuntur, plerumque non salvantur. Prævidit enim DEUS, te in his v. g. circumstantiis peccaturum, ideo te vocavit: quia verò vocanti non respondes, peccabis, & peribis.

IV. Ille juvenis Evangelicus erat innocens, cùm ipse fassus sit, se omnia mandata à juventute servâsse, ob quod à Christo dilectus est. Deîn tamen periit damnatus, nempe: quia DEUM vocantem non secutus, in peccata incidit.

V. Idem DEUS minatur omnibus vocationem respuentibus Prov: I. *Vocavi te, & renuisti; ego quoque in interitu tuo ridebo.*

VI. Qui gratiam vocantem DEI negligit, meretur, ut alias gratias ei DEUS subtrahat, unde fit, ut talis æternùm pereat. Si te Rex ad suum obsequium vocaret, tuque sine justa causa ob tuam majorem commoditatem non ires, putásne, quod Rex magnam imposterum tui curam haberet?

VII. *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno DEI.* Ut vocationem sequi signum est prædestinationis ad cœlum, ita eam negligere signum est reprobationis.

VIII. Pleni sunt Religionum Annales tristibus prorsus exemplis eorum, qui à DEO ad Religionem vocati, nec hoc Domini consilium secuti, non modò spebus suis, ob quas vocationem excusserunt, exciderint, sed in varias calamitates, mortem infamem inciderint. Unum sit pro mille aliis, quod Toleti in Hispania nobili Adolescenti accidit, qui cùm vocationem, quam ad statum Religiosum habuit, dissimulâsset, eámque hilariori vitâ excutere laborâsset,

ſenſim ſine ſenſu à vita proba & innocente ad ſequi-orem, per malorum ſociorum exempla deductus eò venit, ut brevì etiam anteſignanum ad vitia ageret; non tamen diu: nam febriculâ ad lectum proſtratus eò intra pauculos dies deductus eſt, ut mors præ foribus eſſe nuntiaretur: proinde tam medicus, quàm circumfuſi ad lectum amici eum ad confeſſionem hortati ſunt, ſed fruſtra; vocatur Confeſſarius, ſed nec hic eum ad eluenda exomologeſi peccata diſponere potuit; ad DEUM proinde orationes pro illo fundere cum domeſticis ſtatuit, & dum coram Crucifixi effigie pro illo Pſalmum. *De profundis* oraret, ad illa verba: *Fiant aures tuæ intendentes, &c.* Crucifixi effigies, reſolutis de Cruce brachiis obturavit aures, & tremendam hanc vocem emiſit: *quia vocavi te, & renuiſti, ego quoque interitu tuo ridebo*, & ſub his verbis infelicem animam infelix juvenis cum vita amiſit. Quis dubitet quin Juvenis hic vitam meliori fine terminâſſet, ſi DEI vocationem ſecutus, ſe Religioſo ſtatui mancipâſſet. Heu! quàm periculoſo calle gradiuntur illi, qui ſeriem Divinæ Providentiæ ad ſuæ voluntatis arbitrium detorquere nituntur!

Executio vocationis an differenda?

I. QUi ſponte ſuâ differunt vocationis executionem, plerumque perdunt; nec rarò fiunt deterrimi. Hæc DEI pœna eſt. Juvenis Evangelicus qui ob Patris ſepulturam Chriſtum ſequi diſtulit, vocationem perdidit, & ut SS. PP. dicunt, periit. Si aliquando, cur non modò? ſi non modò, fortè nunquam!

II. Certô ſibi perſuadeat, quidquid temporis in vocationis executione ſponte ſuâ quis interponit, tam diu maximis omninò damnis ſe eſſe expoſitum: dif-

ferre

ferre enim eſt, non velle; ideo Chryſoſtomus *ait*: *torporis initium eſt hæc dilatio, eſt ultimum dæmonis diverticulum, ut procraſtinatione ſenſim fervor intepeſcat, ſicque diabolus faciliùs eum plenè ab hac mente retineat.*

III. Quis vult Conciliis, & omnibus Doctoribus eſſe ſapientior? qui omnes docent poſſe quemvis decimo quinto ætatis anno elapſo, etiam invitis Parentibus Religionem ingredi. Certè Scripturâ teſte: *Bonum eſt viro, cùm portaverit jugum ab adoleſcentia ſua.* Thr. III.

IV. Nec dicas: Juvenes non cognoſcunt ſuas vires, nec intelligunt, quid ipſis conducibiliùs ſit, nec ſcire poſſunt, an vocatio ſit à DEO &c. Qui enim hodie neſcit, quomodo poſt annum reſciet, ubi erit pejor, & gratiâ DEI indignior? *Non eſt, crede mihi, ſapientis dicere: vivam; ſera nimis vita eſt craſtina, vive hodie.*

V. Ætas quò minor, eò aptior eſt inſtructioni; ſicuti etiam in omnibus artibus citò juventus applicatur, ut eas tantò perfectiùs aſſequatur: parvæ arbuſculæ debent in hortum transferri, ut fructum ferant, in grandioribus periculum eſt, ne translatæ exareſcant.

VI. Si juvenes diutiùs maneant in ſæculo, cùm ceræ mollis inſtar omnem figuram, recipiant; facilè malis conſuetudinibus aſſuefiunt. Ætas illa ab Anno XV. ætatis, uſque ad XVIII. & ab hoc uſque ad XXV. ſummis expoſita eſt periculis. Denique navis quamdiù extra portum eſt, in naufragii periculo eſt.

VII. S. Anſelmus ait: qui Juvenes ingrediuntur, ſunt ſimiles Angelis nunquam lapſis, qui neſciunt, quid ſit corruptela ita Religioni aſſuefiunt, ut vix

illam

ullam difficultatem experiantur. Spiritualia facilè imbibunt, quia phantasia necdum turpibus est infecta speciebus, & quia ignoti nulla cupido, tales certi sunt de innocentia tumulo inferendâ.

VIII. Ita à Christo vocatorum exempla docent. *Levi* sedens ad telonium, *surgens* relictis omnibus secutus est eum. *Luc: V.* Petrus & Andreas *continuò* relictis retibus. Jacobus & Joannes *statim* relictis retibus & Patre. *Matth. IV.* Cœcus, projecto vestimento suo, *exiliens* venit ad eum vocantem. *Marc. X.*

IX. Nec ætas te excuset, si decimum quintum ætatis annum explevisti. S. Franciscus à Paula XIII. S. Thomas XIV. S. Benedictus XII. annorum Religionem ingressi sunt. Ille, quem *Matth. XIX.* Christus vocavit, Adolescentulus erat. Felicissimus, qui in prima innocentia Religionem ingreditur! talis offert DEO sacrificium absque macula.

X. Gratius DEO donum est, si id quod offertur, sit purum adhuc & innocens, ideo dicit: *Sinite parvulos venire ad me.* Marc. X. Crederesne eum esse humanum, qui te donare vellet flore marcido, fructu putrido, carne rancidâ? nec tu te DEO offerre debes, integritate jam defloratâ, mente infectâ. Fructus præcoces gratiores; qui citò dat, bis dat.

XI. Nescit tarda molimina Spiritûs Sancti gratia S. Ambr.

An Parentibus à vocatione revocantibus obediendum?

I. POstquam dæmon desperat tentationibus candidatum vincere, Parentes, Cognatos, &c. pro instrumento adhibet, ut his voluntatem invertat. Certùm proinde habe, quidquid deliberatio-

nem ritè factam impedit, id omne à dæmone instigari.

II. Natura indidit affectum tenerum erga Parentes; sed præceptum DEI jubet majorem exhiberi DEO. *Qui amat Patrem & Matrem plus quàm me, non est me dignus.* Matth: X.

III. Quid alii dicant, aut agant, illi viderint; tu curam tuæ salutis habe: nemo pro te Judici respondebit, si vocationem ejus negligas; tui loco nullus infernum intrabit; tu, non alius, ob neglectam inspirationem punieris, quia cognovisti voluntatem Domini tui, & non fecisti. *Luc: XII.*

IV. Sed Mater flet inquies. Respondet Climacus: Meliùs est contristari Parentes, quàm contristari Dominum JESUM; hic nos creavit & salvavit, illi sæpe suos amando perdiderunt. Fleant illi, modo gaudeant Angeli, fleant illi potiùs nunc, quàm ut tu fleas æternùm. Veni separare hominem adversùs Patrem suum. *Matth: X.*

V. Sed præceptum DEI Parentibus jubet obedire. Ita, si nihil contra DEI voluntatem jubeant. Rectè Bernardus: Sola causa non obediendi Parentibus, DEUS est. Si in infirmitate plùs medico, quàm Patri obedis, cur non etiam in vocatione DEO potiùs, quàm Parenti obediendum? *Si quis venit ad me, & non odit Patrem suum, non est me dignus.* Matth: VIII.

VI. Certa apud omnes doctrina est: filium post XV. ætatis annos, etiam quomodocunque invitis Parentibus, ingredi posse Religionem; & qui talem impedit, ei facit injuriam. Nisi extremæ Parentis necessitati filium succurrere jubeat præceptum.

VII. Christus ipse dolentibus Parentibus, & inscijs, in templo remansit; cur ad DEUM vocatus, etiam

etiam invitis Parentibus, si aliter non possit, ire renuat? fecêre SS. Benedictus, Calybita, Thomas, Stanislaus, & sexcenti alii. Quanquam optandum sit, ut bona Parentum veniâ & cum eorum benedictione filius discedat.

VIII. Sufficiat dictum S. Hieronymi Ep: I. Licèt parvulus è collo pendeat nobis, licèt sparso crine, & scissis vestibus ubera, quibus te nutriebat mater ostendat; licèt in limine Pater jaceat: per calcatam perge Matrem, siccis oculis ad vexillum crucis evola. Solùm pietatis genus est, in hac re esse crudelem.

IX. Si te Parentés impedire velint, tu eorum iram & affectus moderatè feras; rationes oppone objectionibus, calumnias cum demissione excipe; aliorum intercessione conare eos flectere. Optimum hic medium fervor est, & constantia; hac enim vi sâ facillimè flectuntur parentes, imo sæpe ideo repugnant, ut fervorem tuum experiantur & videant, an veram vocationem habeas? quod tu facilè ostendes, rerum temporalium, gaudiorum, epularum, pecuniæ, quam offerunt, contemptu.

X. Parata habe, quæ objectionibus reponas, si v. g. dicat Pater: durum sibi esse filio privari. DEUS dedit Filium Unigenitum pro nobis, & quidem ad mortem tam acerbam. II. Si Imperator filium vocaret ad suum obsequium, nunquid eo parens privari vellet, cur in DEUM sit minùs humanus? III. Filius magìs est DEI, quàm Parentis; quid si filius globo, aut alio casu moreretur? Quid si DEUS & Patrem, & Filium puniat?

Tẽtationes cõtra vocationẽ ad Religionẽ

Timeo, quod non perseverabo.

I. Vanus iste timor est, nunquam à DEO separaberis per

ris per regressum, nisi tu ipse volueris; DEUS nullum deserit, nisi à quo prius deseritur; quid, times id, quod in tua est potestate?

II. Si multi non perseverârunt, certè longè & incomparabiliter plures perseverârunt, cur timeam potiùs paucorum, quàm plurium amplectar exemplum.

III. Qui dedit velle, dabit & perficere. DEUS non est author operis imperfecti. Facienti, quod est in se, DEUS non denegabit gratiam.

IV. Potuerunt hi & hæ, qui te fuerunt minus apti, quique minus deliberârunt, nec tam claris indiciis à DEO vocati fuerunt cur tu non possis?

V. Licet alicui mercatura non bene cesserit licet in officio aliquis damnum passus fuerit, nemo prudens officium negligit, aut ad mercaturam vocatus eam horret. Cur tu Religionem, quæ paucis non bene cessit, adire timeas?

VI. Pusillanimitas, imo imprudens ille metus est qui nullam certam causam habet, sed solum innititur fortuito eventui, qui fortè accidere posset. Hic metus si deberet aliquem ab operando retardare, nihil unquam ageremus, quia cuilibet rei forte potest aliquod periculum subesse. Nullum deberemus statum amplecti, quia nullus est status, qui non aliquibus male cesserit.

VII. Dic proinde: In te Domine speravi, non confundar in æternum. Projice te in sinum Providentiæ DEI. Optimus ille est; nisi sciret tibi expedire hanc vocationem, non illam tibi dedisset. Illius nutum sequere, non errabis. Fiat voluntas tua.

Sufficit mundum affectu relinquere.

I. UT in rebus aliis, sic in salutis negotio, si sapis, id, quod securius est, eliges. Esto flu-

vium

vium transnatare forte posses, mavis navi trajicere; quia non vis vitam temporalem periculo exponere; & cur velis æternam?

II. Deserere opes affectu, & non re, vix est possibile; eo ipso, quod te resolvere non possis ad eas re deserendas, satis ostendis, quanto in eas affectu ducaris. Idem tibi esto judicium de honoribus & voluptatibus.

III. DEUS tibi vocationem ingerendo, voluit à te non solum affectu, sed re ipsâ mundum, & omnia quæ in eo sunt, deseri, proinde ad utrumque obligaris; unum sine altero non sufficit.

IV. Relinquere opes, honores affectu bonum est, sed nunquid easdem non solum affectu, sed re ipsâ relinquere melius est? Cur igitur id in te amor DEI non efficiat? ut qui propter te non solum affectu, sed re ipsâ cœlum, & in mundo opes, honores, voluptates deseruit. Tu quoque ejus amore ad idem faciendum te resolvas.

V. Qui plus DEO dat, majorem ejus in se liberalitatem experietur; plus autem procul dubio ille dat, qui & re, & affectu omnia dat, quam qui res ipsas sibi reservat.

VI. Qui putant, se opes v. g. affectu deserere, cum tamen re ipsâ eas servent, graviter sæpissime decipiuntur, & tacito in eas affectu feruntur quem tarde nimis advertunt. Qui volunt divites fieri, incidunt in tentationes, & laqueum diaboli. Nemo satis prudenter se periculo tali committit, in quo scit, aut videt multos perivisse. Ipsa dulcedo rerum temporalium est quidam viscus, qui adeo tenaciter adhæret, ut etiam affectum secum trahat. Facilius est voluptatem ignorare, quam deserere.

Multi Religiosi malè vivunt.

I. NUmquid plures bene vivunt? cur te paucorum vita deterreat, cum plurimorum exempla invitent. Non adeunda Religio, ut imbecilliorum quis vestigia sequatur, sed ut ferventiorum mores imitetur.

II. Religiosus status laudabilis manet, licet aliqui sint in eo imperfecti. Sic etiam in schola Christi repertus est Judas, hujus tamen ruina non impedivit Saulum, quin ad Apostolàtum vocatus, consentiret vocationi.

III. Nullus est in orbe status, in quo DEUS non permittat aliquos labi. Ecclesia DEI sancta est, & tamen multi in ea male vivunt. Etiam in cœlo inter Angelos DEUS reperit pravitatem, propter quod tamen cœlum intrare non timemus.

IV. Si male aliqui vivunt in Religione, numquid absque comparatione plures male vivunt in sæculo? qua igitur ratione sæculum Religioni præferre poteris?

V. Si qui sunt, qui male vivunt in Religione, illi de se DEO reddent rationem, non tu de illis. Illi viderint, quid agant: tu, si ad Religionem aspiras, sanctiora cape consilia, & charismata æmuleris.

VI. Licet aliqui aliquando male vivant in Religione, huic tamen labem non affricant, quia tales pro mensura delicti graviter castigantur, aut etiam a Religionis corpore, tanquam membra putrida rescindun tur, & abjiciuntur.

VII. Qui in Religione male vivunt, signum est, quod in sæculo male vixerint, nec rite deliberaverint, aut alterius, qui eos dirigere debuisset, consilio non nisi, indebite Religionem ingressi sint. De te autem meliora suppono. Cæterum, si qui sunt, qui in Religione

ligione male vivunt, indubitatum mihi est, eos in sæculo adhuc pejus victuros, Deúmque sæpius offensuros fuisse.

Sum ultimus Familiæ.

MUltos ea tangit familiæ propagandæ cura, ut credant, si quis unicus sit, in quo spes propagationis sita sit, hunc, etiamsi sentiret, se DEO ad Religionem vocari, tuto posse, imo debere manere in sæculo. Quod Forte locum in eo casu habere posset, si per defectum familiæ, ut apud Reges & Principes, timenda forent bella, vel Electoratus, aut Principatus regnans ad hæreticorum potestatem delaberetur.

II. Times? ne tua familia pereat; & cur quæso non times? ne anima tua pereat. Quid tibi proderit etiam sæculis durare familiam tuam, si anima æternum pereat?

III. Si deficiat familia tua, quid inde damni justâ consideratione digni? non propterea interibit mundus.

IV. Negligis vocationem, ut familiam tuam propages? & unde tibi hæc certitudo? quid si DEUS hoc tibi beneficium non concedat, ubi tunc familia? quód autem casu evenire potest, an non præstaret DEI causâ fieri?

V. Qui propter familiam, Christi vocationem negligit, satis clare ostendit, se familiam pluris facere, plus amare, quam DEUM. Et quale hac in re tibi erit in agone judicium? anne familia tua te salvabit?

VI. Curas honorem familiæ, & quid si DEI permissione fiat, ut casu aliquo infelici efficiaris opprobrium totius familiæ? numquid desunt exempla? Consule ruinas Illustrium.

VII. Vis illustrare familiam? esto bonus DEI ser-

vus, esto sanctus. Fac, ut loco liberorum, per libros, familiæ tuæ nomen semper maneat. Audi Isa. LVI. *Dabo eis nomen melius à filiis & filiabus; nomen sempiternum dabo eis, quod non peribit.*

VIII. Quid si hac excusatione merearis DEI pœnam, ut brevì, forte adhuc in juventute moriaris?

ORATIO
Post electionem statûs factam.

ÆTerne DEUS, Rex cœlestis, Pater omnipotens, cujus potentiâ mundus regitur, sapientiâ gubernantur omnia, & providentiâ inscrutabili via, vitáque nostra disponitur! misericordias tuas ego vilissima creatura in æternum cantabo, quod me undequaque indignissimum illuminare, ac ad statum NN. vocare dignatus sis. Confirma, ô Domine, quod operatus es in me; ac ut in hac sancta vocatione, quam me a te habere credo, constans perseverem, in adjutorium meum intende, neve me vel alio fallax caro abripiat, vel versipellis dæmon decipiat, aut ulla tentatio seducat, ad adjuvandum me festina. Qui clementer dedisti velle, da potenter perficere. Ego quidem ad tuam sanctissimam voluntatem exequendam me paratissimum offero, nihilque amplius, aut intimius desidero, quam ut illam quam perfectissime, quamque celerrime adimplere valeam: Adjuva ô Domine! imbecillitatem meam; & eorum omnium, qui hac in re prodesse ac cooperari possunt, voluntates ita dispone, ut assequar, quod intendo; & ut sancta hæc desideria, quæ tu mihi pro animæ meæ salute consequenda misericorditer dare dignatus es, opere ipso impleam, facultatem tribue; qui dedisti velle, da perficere, per Dominum nostrum, &c.

CON-

RETIOSA MARGARITA,

Sanctæ Vocationis gratia
ut sollicitè quærēda, aut feliciter jam invēta
Studioso Salutis Negotiatori
et oblatum *pretiosæ in conspectu Domini mortis*
pretium commendatur.

I. S. Vocationis gratia tanti pretii Mar-
arita, quanti est Salus æterna, meritò *ven-*
itis omnibus comparanda, dicitur: *pia mentis*
lustratio, voluntatisque motio infusa à DEO ad
erfectiorem vitæ statum eligendum.

II- Quisquis igitur de vitæ statu delibe-
ras, & hanc *Margaritā invenire* exambis, nota
tres dari status qui in electionem veniunt:
Ecclesiasticorum, Religiosorum, Sæcularium. Mun-
dus mare est, S. Aug; ex hoc Ecclesiastici *Na-*
vi, Religiosi *per Pontem*, sæculares *natatu*, ad
cælum venire dicuntur.

III. Hìc mi Adolescens dispice, quò vo-
ceris? si *ad Navim*; bene spera: si *ad Pontem*;
quàm optimè. si ad neutrum; ad *natandum*
te resolvas, oportet, neque tamen saluti
diffide, siquidem sacratior Ariadne Divina
Providentia te hoc è mari, velut Theseum
è labyrintho in libertatem Filiorum Dei
adducere potens est.

IV. Deinde status illos (quos inter de-
liberas,) considera: quis Deo gratior? quis
tuis talentis aptior? in quo sanctiùs possis
vivere, & mori?

V. Ac

V. Ac demum juxta bonæ electionis regulas, cum 4. consulta. 1 tecum v. g. *quid prodest homini* &c. 2. cum Deo v. g. In quem finem creatus sum? &c. 3. cum morte vg. quid me tunc elegisse, & egisse vellem? &c. 4 cum Confessario vg an tuas rationes probet? si ità; non est ultrà, quòd ambigas. Optimè sibi consulit, neque errat, qui *Os Domini*, Dei Vicarium consulit.

VI. Absit tales consulas de quibus S. Paulus: *animalis homo non percipit ea, quæ sunt Spiritus Dei* 1. Cor: 2.

VII. Si dicant: *vocationem suadentis esse vocem, non præcipientis, te posse sequi, non obligari*; cave has tricas: quid si tibi Deus non det, nisi quod obligatur.

VIII. Si audias: *& in sæculo te sanctè posse vivere & salvari*, audi & Christum: *pauci electi* ac infer: *pauci* ergo in sæculo, sanctè vivunt, *pauci* ergo salvantur.

IX. Alii jactent: *majoris artis esse, in sæculo salvari*, deserant sibi *Naves & pontem*, ac periculoso natatu superent maria, per me licet, tu verò pensa: quid consultiùs? his Anonimo, *non ex arte, & proposito, sed planè casu, & fortunâ salvantur sæculares.*

X Iterum oggerant alii: *in quovis statu posse hominem salvari.* Nota: potest quis inter fluctus maris natans non mergi, nonne tamen merguntur plurimi? in inferno nullus est, qui

i non potuisset salvari, anne tamen salvati it? tu si viam securam præinfesta, & præ-pta eligis, quidni & vitæ statum eligas se-niorem?

XI His expensis, Deo auspice electionem am institue ac ultra *dubitare* noli, nam *sem- dubitare, & ad nihil se determinare, vel naturæ illæ vitium vel dæmonis artificium* est. Age por-, quod Sylvester Juvenis Auximanus egit. ic viso defuncti Sodalis sui, antè formosis-mi, nunc fœdissimi cadavere dicebat: *hoc spe-lum meum est, sum quod hic fuit, brevi ero quod est*, hoc ubi dixit, cum mundo fabulari de-t, atque in Religione sanctè mori didicit. Et Theophile inspecta mundi vanitate, & ho-inis mortalitate, ut idem mereare, Sylve-rum æmulare, mortem crebriùs meditare, itâ precare;

XII. Largire nobis quæsumus Domine! Spi-tum cogitandi, propitius & agendi, quæ ad onam mortem conducunt: gratiamque tri-ue, ut quæ te auctore facienda cognovimus operante impleamus per Chr. D. N. Amen.

XIII Nunc verò quis quis *inventa margaritâ pre-iosa*, seu, S. Vocationis gratiâ ad sanctiùs vitæ nstitutum aspiras, certissimum hoc æternæ rædestinationis argumentum crede: *quos e-im prædestinavit, hos & vocavit, & quos vocavit, hos justificavit, quos autem justificavit, illos & glori-cavit.* Rom. 8.

XIV. Ità equidem, nam tales per Religionis ingres-

ingressum velut per Baptismum, plenariâ omnium peccatorum suorum indulgentiâ gaudent: per tria Religionis vota actiones suas Deo gratiores, ac magis meritorias reddunt; vitam vivunt SS. Martyribus, & Angelis parem, ac penè supparem: certúmque illis manet appromissum *in hac vita centuplum, in altera merces copiosa* cum prærogativa supremæ potestatis judiciariæ ad illud: Matth. 19. *cùm sederit Filius hominis, sedebitis & vos, judicantes 12. tribus Israel.*

XV. Summatim S. Bernar: *in Religione homo vivit puriùs, cadit rariùs, surgit velociùs, incedit cautiùs irroratur frequentiùs, quiescit securiùs, moritur confidentiùs, purgatur citiùs, remuneratur copiosiùs. Felix hic & omni dignus beatitudine!* acclamat S. Hiero. sic *beati audiunt* Apostoli, *beati* Religiosi Matth. 5. *beati pauperes Spiritu: quoniam ipsorum est regnum cælorum beati mundo corde: quoniam ipsi Deum videbunt.*

XVI. Væ! verò illis, qui vocem Dei vocantis non audiunt, qui ùt invitati ad *cœnam magnam* Luc. 14. venire recusant, metuant fulmen: *nemo illorum, qui vocati sunt, gustabit cœnam meam.* Væ! illis, qui utî Virgines fatuæ sponsum vocantem sequi retardant, audient: *clausa est janua nescio vos.* Væ! inquam talibus; quia ex communi doctrina: *plerumq; non salvantur,* addit Greg. M. *plane impossibile est; hos aliter salvari.*

A. M. D. G. B. V. M. J. C. H.